

Arrest

nr. 140 391 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 7 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde)

onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 5 november 2013 in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.09.2013 werd ingediend door :

D., H. (...) (R.R.: 075031355767) nationaliteit: **Tunesië** geboren te (...) op (...) adres: (...)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert verkeerdelijk dat hij niet werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister omwille van het feit dat hij geen arbeidskaart B kon bekomen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er op 27.01.2012 instructies werden verstuurd naar de gemeente Antwerpen om betrokkene in het bezit te stellen van een A-kaart, hem betekend op 14.05.2012. Op 15.05.2012 werd betrokkene inderdaad in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van een arbeidskaart B die hij had verkregen van het Vlaams Gewest en die geldig was van 25.01.2012 tot 24.01.2013. Een verder verlenging van de arbeidskaart B werd echter door het Vlaams Gewest geweigerd waardoor betrokkene niet langer voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een verlenging van zijn A- kaart.

Verder beweert betrokkene dat hij alle banden met Tunesië reeds lang heeft verbroken en dat zijn centrum van belangen in België te vinden zijn, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij geen familie of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen betekent immers enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het Belgische strafrechtstelsel, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2003 in België, heeft Nederlands geleerd, volgde een cursus Maatschappelijke Oriëntatie, heeft een vrienden- en kennissenkring, is werkwilleg, betaalt zijn huur en rekeningen en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die op 5 november 2013 aan verzoeker wordt betekend, is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

D., H. (...) (...) (...) **Tunesië**

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽¹⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen **30 dagen** na de kennisgeving.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat gericht is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Dat artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid een bestuurshandeling uitmaakt in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]";

Dat artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen;

Dat artikel 3 van dezelfde wet het bestuur de verplichting oplegt om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat bij uitzondering op de verplichting de motieven op te nemen in de beslissing, het kan volstaan door te verwijzen naar andere stukken.

Hiervoor zijn echter vier cumulatieve voorwaarden te vervullen:

de inhoud van het stuk waarnaar verwezen wordt moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht;

het stuk waarnaar verwezen wordt moet vervolgens afdoende zijn gemotiveerd;

het moet duidelijk blijken dat deze handeling waarnaar wordt verwezen ook wordt bijgetreden in de uiteindelijke beslissing;

en tot slot dient er eensgezindheid te zijn binnen de handelingen waarnaar wordt verwezen, tegenstrijdigheid is uit den boze.

(zie: I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,132-137)

Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

Door verzoekende partij werd in de regularisatieaanvraag onder meer als volgt gesteld:

"Verzoeker had lange tijd geen relatie, geen familie hier en had zo weinig tot geen mogelijkheden om zijn verblijf te regulariseren, nochtans zijn wens.

In 2009 werd met de regularisatiecampagne aan hem een uitweg geboden.

Verzoeker diende daarom een aanvraag in op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dit werd toegekend door de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5). Alles was daarbij in orde, enkel diende hij nog een arbeidskaart B af te leveren. Hierin is verzoeker niet op tijd geslaagd doordat hij geconfronteerd werd met een bijzonder onwillige werkgever. Zoals blijkt had verzoeker er immers alle belang bij een arbeidskaart B te bekomen maar werd dit onmogelijk gemaakt door de werkgever die hem de nodige beloftes nochtans deed (stuk 9).

Zwaar teleurgesteld werd verzoeker bijgevolg niet ingeschreven in het vreemdelingenregister en diende hij nog steeds in illegaal verblijf te vertoeven." (stuk 3)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt hierop echter als volgt geantwoord:

"Betrokkene beweert verkeerdelijk dat hij niet werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister omwille van het feit dat hij geen arbeidskaart B kon bekomen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er op 27.01.2012 instructies werden verstuurd naar de gemeente Antwerpen om betrokkene in het bezit te stellen van een A- kaart, hem betekend op 14.05.2012. Op 15.05.2012 werd betrokkene inderdaad in

het bezit gesteld van een A-kaart op basis van een arbeidskaart B die hij had verkregen van het Vlaams Gewest en die geldig was van 25.01.2012 tot 24.01.2013. Een verdere verlenging van de arbeidskaart B werd echter door het Vlaams Gewest geweigerd waardoor betrokkene niet langer voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van en verlenging van zijn A- kaart." (stuk 1)

Om de motivering van verzoeker te weerleggen baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich aldus op gegevens uit het administratief dossier dewelke enkel de verwerende partij bekend zijn ("Echter, uit het administratief dossier blijkt dat...").

Deze elementen zijn verzoeker verre van bekend, reden waarom een geheel andere situering werd meegedeeld in de regularisatieaanvraag.

Evenmin werden deze stukken uit het administratief dossier meegedeeld door de verzoekende partij bij de bestreden beslissing.

Nochtans is minimaal vereist dat, indien men verwijst naar de inhoud van andere stukken, deze elementen aan de bestuurde ter kennis dienen gebracht te zijn.

Zulks is niet aangetoond.

De motivering vermeldt bijgevolg niet de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Hierdoor kan de bestuurde zich niet in kennis stellen van de redenen waarom de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. Bijgevolg kan niet worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover verzoeker beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Omwille van bovenstaande redenen dient het middel als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. In de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging verkeerdelijk beweert dat hij niet werd ingeschreven in het vreemdelingenregister omwille van het feit dat hij geen arbeidskaart B kon bekomen. De gemachtigde stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat er op 27 januari 2012 instructies werden verstuurd naar de gemeente Antwerpen om de verzoeker in het bezit te stellen van een A-kaart, die geldig was van 25 januari 2012 tot 24 januari 2013, doch dat een verdere verlenging van de arbeidskaart B door het Vlaams Gewest geweigerd werd, waardoor de verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een verlenging van zijn A-kaart. Verzoeker hekelt dat de gemachtigde zich in zijn beslissing baseert op gegevens uit het administratief dossier die hem niet bekend zijn, reden waarom een geheel andere situatie werd uiteengezet in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker benadrukt dat deze stukken hem evenmin werden meegedeeld bij de bestreden beslissing, terwijl het minimaal vereist is dat, wanneer men verwijst naar de inhoud van andere stukken, deze elementen aan de bestuurde ter kennis gebracht zijn. De motivering in de eerste bestreden beslissing vermeldt bijgevolg niet de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, aldus verzoeker.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk wordt gesteld dat, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, onontvankelijk wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad benadrukt eveneens dat, wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de instructies d.d. 27 januari 2012, naar de afgifte van de A-kaart, op basis van de arbeidskaart B, en de geldigheidsduur ervan en de weigering tot verlenging van de arbeidskaart B door het Vlaams Gewest, waardoor de verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een verlenging van zijn A-kaart.

Uit de bestreden beslissing en uit het verzoekschrift blijkt derhalve duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de inhoud de verzoeker toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoeker toont bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. In zoverre de verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoeker merkt tevens op dat hij de zaken niet op een correcte wijze heeft weergegeven in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, omdat hij niet op de hoogte was van de gegevens waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd in zijn beslissing. Verzoeker lijkt met andere woorden te bekritisieren dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging niet op de hoogte was van bepaalde gegevens die zich in het administratief dossier bevinden en dat hij hier pas bij de bestreden beslissing mee geconfronteerd wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee hoe dan ook niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent hetgeen verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging aanhaalde met betrekking tot het niet kunnen bekomen van een arbeidskaart B, waardoor hij niet in het vreemdelingenregister zou zijn ingeschreven, onjuist, kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij benadrukt de Raad dat de gegevens waarop de gemachtigde zich beroept in zijn beslissing, steun vinden in het administratief dossier. Deze feiten worden door de verzoeker overigens ook niet betwist in het verzoekschrift.

In zoverre verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat het bestuur hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van voormelde gegevens, merkt de Raad nog op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet bijbrengen die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van deze wederkerige zorgvuldigheidsplicht, is de gemachtigde er niet toe gehouden om verzoeker inlichtingen te vragen en informatie te bezorgen wanneer hij uitspraak doet over een door de verzoeker gevraagd voordeel.

Verzoekers betoog klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de instructie aan de gemeente Antwerpen van 27 januari 2012 waarbij de verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar, waarbij verzocht wordt hem in het vreemdelingenregister in te schrijven en hem een bewijs van inschrijving in dat register af te geven, op 14 mei 2012 aan de verzoeker werd betekend. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij er niet van op de hoogte was dat hij wel degelijk in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel wordt door verzoeker de schending aangehaald van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstructie van het middel wordt het volgende aangehaald:

1. In zijn regularisatieaanvraag heeft verzoeker zich beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. De bepalingen van het EVRM maken onderdeel uit van het Belgische recht. Zij gelden als rechtsnormen die de wetgever en het bestuur bij al hun handelingen in acht moet nemen en waaraan de rechter - die zelf ook gebonden is aan het EVRM - toetst bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het overheidsoptreden.

Artikel 8, §1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven, het huis en de briefwisseling. Een inmenging in dit recht kan gerechtvaardigd worden door een beroep te doen op artikel 8, § 2 EVRM.

Indien een situatie bijgevolg binnen het toepassingsgebied van artikel 8, §1 EVRM bevindt en deze bijgevolg van toepassing is, dient een (belangen)afweging te worden gemaakt conform artikel 8, §2 EVRM.

2. Door verzoeker werd in zijn regularisatieaanvraag expliciet beroep gedaan op artikel 8 EVRM (stuk 3).

Verzoeker heeft reeds gedurende meerdere jaren zijn leven in België opgebouwd en structuur gegeven. Hierdoor hij een sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Hij heeft immers een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie hij hechte banden heeft.

De verwerende partij dient bijgevolg deze stelling af te toetsen.

Met betrekking tot de ingeroepen bescherming van artikel 8 EVRM stelt de bestreden beslissing echter als volgt:

"Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM/"
(eigen onderlijning; stuk 1)

Door de verwerende partij wordt kennelijk aangehaald dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn, waardoor geen afweging moet worden gemaakt.

De verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat het begrip "gezinsleven" en "privé-leven" door het Europees Hof zeer breed en zeer casuïstisch wordt ingevuld.

Wat betreft het begrip "privé-leven" oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het aangaan en ontwikkelen van relaties met andere personen en de buitenwereld onder de toepassing valt van artikel 8 EVRM (Zie o.a. EHRM 17 juli 2003, nr. 63737/00, Perry v. The United Kingdom; R. UERPMANN-WITZACK, "Personal Rights and the Prohibition of Discrimination" in D. EHLERS (éd.), European Fundamental rights and freedoms, Berlin, De Gruyter Rechtswissenschaften, 2007,69).

Zoals verzoeker in zijn regularisatieaanvraag heeft aangegeven, en hetgeen overigens bijzonder aannemelijk is na jaren verblijf in België, heeft verzoeker verschillende relaties aangegaan en ontwikkelt met andere personen in België.

De verwerende partij schendt bijgevolg artikel 8 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, waarnaar deze stelt in de bestreden beslissing dat "gewone sociale relaties" niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM.

Een (belangen)afweging wordt niet gemaakt."

3.7. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient (nogmaals) te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.8. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging expliciet "*beroep heeft gedaan op artikel 8 EVRM*", dat hij gedurende meerdere jaren zijn leven in België heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven, dat hij hier een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie hij een hechte band heeft en dat hij hierdoor een "*sociaal en economisch welzijn tot stand*" heeft gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker betoogt in essentie dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is aangezien hij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoeker haalt aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat artikel 8 EVRM "*niet van toepassing zou zijn*", en hij meent dat *in casu* wel degelijk een belangenafweging diende te worden gemaakt. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift tevens aan dat, wanneer een situatie binnen het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt, zoals *in casu* het geval is, een belangenafweging dient te worden gemaakt conform artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.9. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden familieleven en elementen die deel uitmaken van het privéleven. Er heeft daarbij een belangenafweging in dit kader plaatsgehad waarbij *in casu* werd nagegaan of het familie- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

Zo oordeelde de gemachtigde dat de verzoeker niet aantoonde dat hij in België familieleden heeft – hetgeen niet door de verzoeker wordt betwist –, waardoor artikel 8 van het EVRM, voor wat betreft het voorgehouden gezinsleven, niet van toepassing is. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing, aangehaald dat het verblijf van verzoeker sinds 2003 in België en het feit dat hij hier een vrienden- en kennissenkring heeft - als onderdeel van verzoekers privéleven – elementen betreffen die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging die in deze fase niet behandeld worden en die het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Voorts stelt de gemachtigde vast dat verzoeker zijn bewering dat hij alle banden met Tunesië reeds lang heeft verbroken en dat zijn centrum van belangen in België te vinden is, niet met bewijzen kan staven. De gemachtigde oordeelt hierbij dat het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij geen familie of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Tenslotte wordt in de eerste bestreden beslissing eveneens benadrukt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen,

enkel een eventuele tijdelijke verwijdering uitmaakt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De Raad benadrukt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven – in zoverre verzoeker al zou aantonen een gezinsleven te hebben in België, *quod non* – niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker in zijn betoog niet aan dat zijn in wezen niet bestaande familiebanden, enerzijds, en zijn privéleven dat bestaat uit zijn economische, sociale en persoonlijke banden, anderzijds, onherstelbaar worden beschadigd. Immers, verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift in essentie tot het herhalen van de elementen die hij dienaangaande heeft aangegeven in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en de stelling dat de gemachtigde inzake zijn voorgehouden familie- en privéleven in België een belangenafweging had moeten maken in zijn beslissing, dit conform artikel 8, tweede lid van het EVRM.

De Raad wijst volledigheidshalve nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met familieleden, vrienden en kennissen en het privé- en familieleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Verzoeker toont dan ook niet dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald in het kader van zijn voorgehouden gezins- en privéleven, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. De vraag of de gemachtigde al dan niet terecht oordeelt dat sociale relaties niet onder de werkingssfeer van artikel 8 EVRM vallen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.10. Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Tunesië verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat de terugkeer naar zijn land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoeker, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name wordt gepreciseerd dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist of weerlegd en vinden steun in het administratief dossier.

Tenslotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het

voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande kan worden vastgesteld dat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES